

„Ženy tvoří dějiny, ale historie si pamatuje pouze jména mužů.“

Heinrich Heine

**SYMBOLISMUS
LABUTĚ**

**VĚDĚLI JSTE, ŽE...
SKRYTÁ ČÍSLA**

**FLORENCE
NIGHTINGALOVÁ**

n@ - BULLETIN

Filozofie pro život - č. 101 - 25. únor 2018

Filozofie, kterou v Nové Akropolis navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ÚSTÍ NAD LABEM

www.akropolis.cz/usti

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

PhDr. Slavica Kroča, šéfredaktorka

Redakce a grafická úprava:

Mgr. Ivana Hurytová, Martina Flaitingrová,

Mgr. Aleš Gabriel

Vydává Nová Akropolis z. s.

Varšavská 19, 120 00 Praha 2

Tel.: 222 515 152, mail: nova@akropolis.cz

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

© Nová Akropolis z. s.

Všechna práva vyhrazena. Tento bulletin nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukovány v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

www.akropolis.cz

Milí čtenáři, milé čtenářky,

blíží se Mezinárodní den žen, jehož kořeny a hluboký odkaz byl jako u mnoha dalších svátků, které slavíme, zapomenut nebo přetvořen v okázalé unifikované oslavy. V srdci toho všeho ale stále zůstává žena a její hledání sebe sama. Její postavení se v dějinách dramaticky měnilo, od velké úcty ke kněžkám a dárkyním života až k upalování čarodějnic, které přece nemají duši a jsou ďáblovými nevěstami.

Ještě před sto lety nebylo rovnoprávné postavení žen a mužů samozřejmé (a na mnoha místech není dodnes), a ženy proto usilovaly o změnu. Původ jejich svátku můžeme zasadit do roku 1908, kdy se v New Yorku sešlo několik tisíc žen, které demonstrovaly za zkrácení pracovní doby, zvýšení mezd, volební právo a za další politická a hospodářská práva. Od tohoto roku se pak ve Spojených státech začal slavit poslední únorovou neděli *Národní den žen*. V Evropě byl tento svátek zaveden o dva roky později. Po první světové válce připadlo datum na 8. března v souvislosti s demonstracemi žen proti této válce konanými v Petrohradě.

Aniž bychom chtěli ženy přehnaně glorifikovat, protože věříme, že pro harmonickou společnost se musejí jejich a mužské role vzájemně doplňovat, chceme jim vzdát tímto číslem i sérií článků v následujících bulletinech hold. Především těm, které dokázaly své jedinečné charakteristiky využít ve prospěch ostatních a rozdávat lásku i hlubokou moudrost.

Mgr. Ivana Hurytová

PODOBENSTVÍ O ČTYŘECH ŽENÁCH

Jeden sultán měl čtyři ženy. Ze všech nejvíc miloval tu čtvrtou, nejmladší a nejvíce se dožadující pozornosti. Kdykoli se na něj zamilovaně usmála, dostala nádherné šaty a drahocenné klenoty. Hýčkal ji a pečoval o ni, jak jen mohl.

Velmi rád měl i svoji třetí ženu, výjimečnou krasavici. Když cestoval do jiné země, vždy ji bral s sebou, aby všichni viděli, jak je krásná, a stále se bál, že ho jednoho dne zavrhne a uteče k jinému.

Také svou druhou ženu měl sultán ve veliké lásce. Byla chytrá a vtipná, zkušená v intrikách. Byla jeho důvěrníci, vždy mu dobře radila v jeho prospěch, byla přející a trpělivá. Když měl sultán problémy, svěřoval se své druhé ženě, a ona mu pomáhala dostat se z obtížné situace a přežít těžký čas.

Ted' mám čtyři ženy, ale až umřu, odejdu na onen svět sám.

A tak požádal čtvrtou ženu:

Miloval jsem tě víc než ty ostatní. Dával jsem ti to nejlepší, co jsem měl, chránil jsem tě jako poklad. Ted', když umírám, jsi ochotna následovat mě do říše mrtvých?

Na to zapomeň! odpověděla mu rozhodně čtvrtá žena a odešla z komnaty, aniž na něj pohlédla. Její slova byla jako nůž vražený muži do srdce.

Zesmutnělý sultán se tázal své třetí ženě:

Zbožňoval jsem tě celý život. Ted', když umírám, jsi ochotna jít se mnou do království stínů?

První žena byla ze všech nejstarší. Byla svému muži velmi oddána, dělala všechno, co mohla, pro uchování a rozmnožení bohatství sultánova i celé země a velmi se jí v tom dařilo. Sultán však bez ohledu na to svou první ženu nemiloval a toho, že ona ho měla tak hluboce ráda, si vůbec nevšímal.

Jednou sultán onemocněl. Vzpomínal na svůj život plný přepychu a pomyslel si:

To ne! odpověděla mu třetí žena. *Život je tak krásný! Až zemřeš, chci se znovu vdát.*

Sultán byl velmi sklíčený. Takovou bolest jeho srdce dosud nepoznalo. Tehdy oslovil svou druhou ženu:

Vždy jsem se k tobě obracel o pomoc. Vždy jsi mi pomohla, bylas mi tím nejlepším rádcem. Nyní, když umírám, půjdeš se mnou?

Velmi lituji, ale tentokrát ti nemohu pomoci. To největší, co pro tebe mohu udělat, je s poctami tě pohřbít.

Její odpověď zapůsobila na sultána jako tisíc hromů a tisíc blesků. V tu chvíli uslyšel tichý a laskavý hlas:

Půjdu s tebou a budu tě následovat až do konce!

Sultán pohlédl tam, odkud se ozýval tento hlas, a spatřil svou první ženu, zestárlou téměř k nepoznání, ale stále vyzařující lásku. Celý ohromený pronesl:

Měl jsem být k tobě pozornější, dokud jsem mohl!

Každý z nás má své čtyři ženy. Čtvrtá žena je naše tělo; je jedno, kolik času a péče mu věnujeme, aby vypadalo dobře; až zemřeme, nechá nás na holičkách. Naše třetí žena je kariéra, peníze, postavení, bohatství. Až zemřeme, získají je jiní. Druhou ženou je rodina a příbuzní. Není důležité, jak nám pomáhali, dokud jsme tu byli. Až zemřeme, bude to největší, co pro nás budou moci udělat, doprovodit nás do hrobu.

Naší první ženou je duše. Často ji ignorujeme, když se honíme za úspěchy, za mocí, bohatstvím a potěšením. Bez ohledu na to zůstává duše tím jediným, kdo jde a půjde s námi všude tam, kam půjdeme my. Budeme-li o ni pečovat, budeme-li ji chránit a rozvíjet, můžeme tím dát světu i sobě samým ten nejkrásnější dar.

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE...

Policista zastaví potácejícího se muže a ptá se:

Kam tak pozdě a tak opilý?

Muž odpovídá:

Na přednášku.

Policista kroutí hlavou:

A kdo by měl tak pozdě přednášku?

Muž na to:

Moje manželka.

SYMBOLISMUS LABUTĚ

Když slyšíme slovo labuť, napadnou nás nejčastěji slova jako krása, elegance, jemnost, moudrost, vznešenost, důstojnost a také čistota. Tento ladný pták se pohybuje po vodě i po zemi a má schopnost létat. Zahrnuje tak tři ze čtyř elementů: vodu, zemi a vzduch.

Labuť migruje, přilétá na jaře, kdy se začíná probouzet slunce, a odlétá na podzim, když se příroda uchyluje k zimnímu spánku. Proto je spojena se symbolikou cyklů přírody.

Dále je spjata se slunečním bohem Apollo-nem. Labutě táhly Apollonův vůz, na němž každý rok odlétal do severní země Hyperbo-rejců, což je metafora pro onen svět, a proto byl Apollon spojován i se zádušním kultem. Proslulá labutí píseň pochází z daru proroc-tví: Apollonův pták, když se blíží jeho smrt, žalostně, ale zároveň obdivuhodně zpívá.

Řecký mýtus vypráví o dvou neustále soupe-řících přátelích. Jeden se jmenoval Cygnus a druhý Faeton (Phaeton). Jednou spolu závodili v nebeském letu. Přiblížili se však příliš ke Slunci, jejich kočáry vzplály a oba spadli na zem. Cygnus se probral z mrákot a hledal svého druha. V kořenech na dně řeky Eridanu pak spatřil Faetonovo mrtvé tělo. Marně se snažil potopit na dno a vyprostit nebohého druha.

Zmožen zármutkem plakal na břehu řeky. Všiml si jej bůh Zeus a nabídl mu pomoc: Promění Cygna v labuť, aby mohl pomoci svému příteli, Cygnus však ztratí svou nesmrtelnost a bude žít jen tak dlouho jako jiné labutě. Cygnus souhlasil a v labutím těle vynesl z hlubiny přítelovo tělo. Pak je pohřbil a umožnil tak Faetonově duši řádný odchod

do posmrtné říše. Svým sebeobětováním si zasloužil Diovo uznání a nejvyšší bůh umístil Cygnův obraz – labuť (lat. cygnus) na nebeskou klenbu.

Labuť patří mezi nejvýraznější souhvězdí severní oblohy. Souhvězdí v podobě nebeského ptáka hraje významnou roli v řadě mýtů. Deneb, nejjasnější hvězda souhvězdí Labutě, byla považována za nesmírně důležitou pro život na naší Zemi. Souhvězdí Labutě či přímo hvězda Deneb je podle prastarých tradic ochránitelkou a dárkyní života i smrti.

Ve starověku na Západě byla labuť jako symbolické zvíře velmi důležitá. Její ohebný krk a její neposkvřené bílé peří byly ztělesněním čistoty a vznešenosti.

V Indii je labuť (nebo husa) Hamsa bájný pták, který je schopen oddělit mléko od vody v nápoji, kde jsou smísené a kde mléko představuje duch a voda hmotu.

Mnohem esoteričtěji se také spojuje se zrozením světa: je to velká labuť Hamsa, která vyléze z kosmického vejce, ze kterého se zrodí svět ve chvíli, kdy se objeví na hladině prvotních vod. Labuť představuje prvotní dech, kterým vdechuje život hmotné podstatě dokonce i v zárodečném stavu.

V jistém smyslu je labuť symbolem dokonalé dámy. Vždy byla spojována s obětavou láskou, odvahou a čistotou, se schopností dávat život na různých úrovních, což jsou charakteristiky, které ženu – dámu zdobí.

Kateřina Zámečníková

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... na prvních úspěších Národního úřadu pro letectví a kosmonautiku (NASA) se významně podílely afroamerické matematicky? Tyto ženy, jež v USA v době rasové segregace stály na nejnižších příčkách společenského žebříčku, se svými výpočty podílely na naplnění snů o cestách do vesmíru. Jejich příběhy a obrovské překážky, s nimiž se kvůli barvě pleti potýkaly, jsou velmi dobře zpracovány ve filmu *Skrytá čísla*.

Jejich životy nás mohou v mnohém inspirovat, neboť jsou důkazem toho, že s nadšením, pracovitostí, odvahou a vytrvalostí není nic nemožné.

Katherine Johnsonová i přes své vynikající studijní výsledky a nesporný talent na matematiku nezískala po studiích jakožto Afroameričanka pracovní uplatnění odpovídající svým schopnostem. Až ve svých 34 letech byla přijata do NACA (předchůdce NASA, Národní poradní výbor pro letectví) jako jedna z mnoha matematicek. Protože byla nejlepší, nechal si od ní John Glenn o několik let později ověřit správnost výpočtů, na jejichž základě se vzápětí stal prvním kosmonautem na oběžné dráze Země.

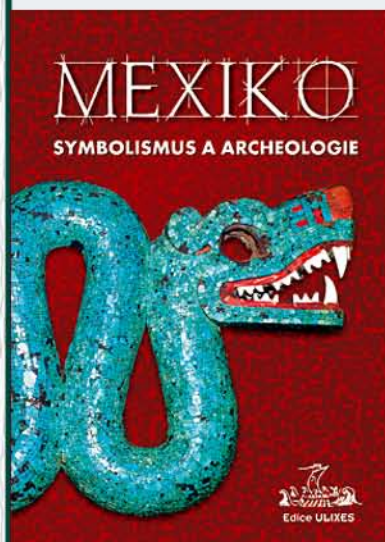
Dorothy Vaughanová namísto studia matematiky na nejprestižnější černošské univerzitě v USA, které jí bylo nabídnuto, podporovala v nepříznivé ekonomické situaci rodinu; pracovala jako učitelka, servírka nebo klavíristka v baptistickém kostele. V NACA začala pracovat ve svých 33 letech. Během několika let se stala první afroamerickou vedoucí v historii NACA a odbornicí na práci s počítači.

Mary Jacksonová díky svým vynikajícím analytickým schopnostem vystudovala hned dva obory, matematiku a přírodní vědy. Pracovala jako učitelka, účetní a sekretářka. Po narození syna se začala věnovat dobrovolnictví. Vedení skautského oddílu dívek, jež většinou pocházely z velmi chudých rodin, věnovala tolik času a úsilí, jako by chodila do zaměstnání. Pro NACA začala pracovat ve svých třiceti letech. Svou vytrvalostí a cílevědomostí dokázala v té době nemožné a stala se první černošskou leteckou inženýrkou.

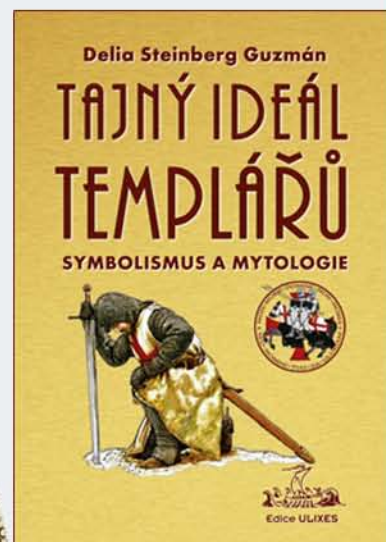
...CO BYLO, JE A BUDE KRÁSNÉ

PRO DLOUHÉ ZIMNÍ VEČERY

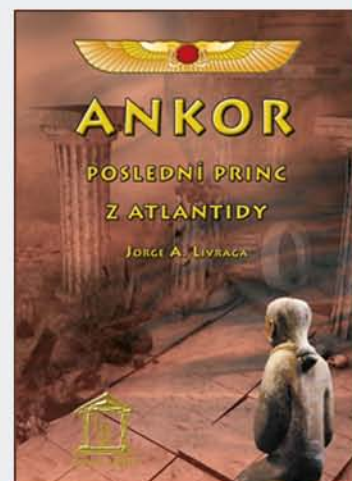
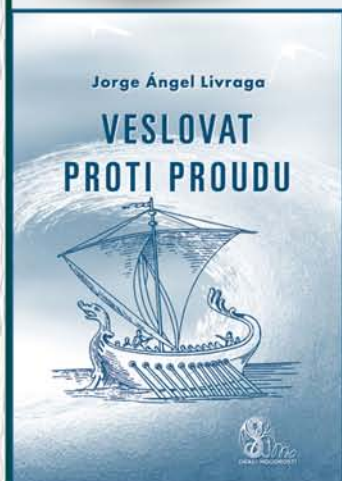
KNIHY A UNIKÁTNÍ ARCHEOLOGICKÉ NÁLEZY Z CELÉHO SVĚTA

Symbolismus

Filozofie

V našich sídlech nebo na www.vecnakrasa.cz

VELKÉ ŽENY

Florence Nightingalová

Miss Florence Nightingale jest nám vzorem ušlechtilé povahy ženské. V mládí, dostalo se jí důkladného vzdělání. Jevila záhy hluboký cit pro trpící lidstvo, obzvláště pro bídné nemocné. Za doby Krimské války proslavila se obzvláště ve službě lidskosti. Nabyvši již dříve důkladných znalostí v ošetřování nemocných v Anglii, odebrala se za doby války té s několika opatrovicemi na východ a vysvobodila zde špatně opatřené vojsko anglické z velké bídy. Obětavostí, sebezapřením a citem svým, získala si díky celého anglického národa, který práci její slavně odměnil. Nebyla na Krimu ve službě pouze anglického národa, nýbrž ve službě lidskosti.

(Kniha o ošetřování nemocných, Florence Nightingale, v Praze 1874)

Florence Nightingalová (12. 5. 1820 – 13. 8. 1910) se narodila v době velkých změn a velkých žen, i když si někdy neuvědomujeme, kolik se jich v devatenáctém století zapsalo do historie. Připomeňme si alespoň některé: filozofka Helena Petrovna Blavatská (1831–1891), královna Viktorie (1819–1901), Madam Curie (1867–1934), a v českých zemích například Božena Němcová (1820–1862).

Narodila se 12. května 1820 v italské Florencii, po které dostala i své jméno, do vlivné a bohaté anglické rodiny. V dětství bývala často nemocná, a hrála si tak, že pečovala o své nemocné panenky, a později se starala o nemocná a poraněná zvířata. Jako většině žen té doby jí bylo předurčeno vdát se, porodit a vychovávat děti, ale nic z toho se nestalo. V sedmnácti letech se rozhodla, že zůstane svobodná a bude sloužit Bohu..., jen ještě nevěděla přesně jakým způsobem. Vzhledem k aristokratickému původu se jí dostalo vynikajícího klasického vzdělání a ovládala

několik jazyků: mluvila anglicky, latinsky, řecky, francouzsky, italsky a německy. Od šestnácti let četla Homéra a překládala pasáže z Platonova díla. Měla talent pro matematiku a statistiku, kterým se věnovala a používala je ve své pozdější práci. Celý život studovala knihy a zprávy o nemocnicích a zdravotnictví. Během svých cest po Evropě také navštěvovala nemocnice a zapisovala si vše, co viděla.

Toužila stát se ošetřovatelkou, ale její rodiče tomu bránili, neboť se tato profese v polovině devatenáctého století nepokládala za vhodnou pro vzdělanou ženu. V roce 1851 přesto se souhlasem otce vstoupila do školy pro jáhenky v Kaiserswerthu blízko Düsseldorfu, kde absolvovala tříměsíční ošetřovatelský kurz, a už v roce 1853 nastoupila jako ředitelka Ústavu pro nemocné šlechtičny v Londýně. Začala zde provádět revoluční změny: výtah pro jídlo, signalizační zařízení od lůžka nemocného se zvonkem na chodbě,

rozvody teplé vody do každého patra. Zaváděla pavilonový typ nemocnice, kde byli pacienti umístěni podle chorob. V té době bývala běžná oddělení, kde leželi všichni společně, muži i ženy, děti i dospělí, tělesně i psychicky nemocní, zatímco ošetřovatelky bývaly nevzdělané ženy, které pracovaly dvanáct a více hodin denně. Právě proto tolik podporovala jejich vzdělávání, neboť věřila, že vzdělané sestry mohou zlepšit těžkou situaci pacientů i svou vlastní.

V roce 1854 začala Krymská válka, ve které bojovaly Anglie a Francie proti Rusku, a Florence nabídla svou pomoc. A tak se v říjnu 1854 vydala s osmatřiceti sestrami na cestu, kterou chápala jako příležitost ukázat skutečnou hodnotu ženy-ošetřovatelky. Ve vojenské nemocnici ve Scutari (Turecko), kam byly přiděleny, bylo uloženo přes dva a půl tisíce nemocných ve velmi špatných hygienických podmínkách. Budova byla špinavá, zamořená krysami a blechami, na holé zemi leželi nemocní a zranění vojáci, neměli k dispozici toalety ani hygienická zařízení a často ani osobní oblečení. Běžné byly nemoci jako tyfus, cholera a průjmy, které měly horší následky než samotná zranění. Nemocní dostávali pouze jedno jídlo denně, nebo vůbec žádné.

Místní lékaři nejdříve protestovali a nechtěli ošetřovatelky k nemocným ani pustit, ale nakonec je sami požádali o pomoc. Sestry zprovoznily kuchyň, prádelnu, uklidily, a byly vybudovány toalety, čímž mohla začít skutečná ošetřovatelská práce.

Po celou dobu pobytu si Florence vedla podrobné denní záznamy: evidovala rány, onemocnění, úmrtí, ale i znečištění vody a potravin. Neúnavně bojovala za práva pacientů. Pro rekonvalescenty zavedla odpočinkovou místnost s čítárnou. Pečovala o fyzické potřeby pacientů, ale i o jejich psychickou a sociální pohodu. Poprvé v historii vojáci dostávali nemocenské dávky, které mohli posílat svým rodinám.

Pracovala až dvacet hodin denně, chodila převazovat rány a kontrolovala vojáky i během noci. *The Times* o ní psaly jako o andělu-utěšitelce. V roce 1855 byla zveřejněna její slavná podobizna, kde je na noční obchůzce s lampou v ruce. Od té doby je známa jako Dáma s lampou.

Její zprávy z Krymské války, ale i její osobní návštěvy královny Viktorie, měly velký vliv na organizaci vojenského zdravotnictví. Začaly se otevírat nové nemocnice se samostatnými křídly, oddělení s pracovními sestrami, toaletami, koupelnami, objevil se centrální odpad, ventilace. Nemocnice zaváděly vlastní lékárnu, prádelnu, pekárnu, kotelnu...

Díky svým zkušenostem byla v roce 1858 požádána britskou armádou o pomoc při řešení zdravotnických a hygienických problémů v Indii a později i v dalších koloniálních zemích Anglie.

V roce 1860 otevřela první necírkevní ošetřovatelskou školu na světě. Pojetí školy bylo velmi moderní, mnoho předmětů vyučovali lékaři, studentky mohly hodnotit své učitele, a tím se podílet na změnách studia, ale samotné také podléhaly velmi podrobnému hodnocení. Studium trvalo rok a v ročníku bylo dvacet až třicet posluchaček. Vzdělávání zahrnovalo teoretické kurzy, ale převážně se zakládalo na tvrdé práci pod dohledem zku-

šené sestry. Slečna Nightingalová, jak jí říkaly sestry, podrobně zkoumala zápisky a zprávy školících sester. Navrhla pro své studentky speciální uniformy. Založila fond, díky kterému zde mohly studovat ženy z Anglie i ze zahraničí, a později zde začaly studovat také porodní asistentky.

Florence Nightingalová se stala světově známou jako zakladatelka první moderní ošetrovatelské školy. Věřila, že ošetrovatelství je tvůrčí povolání pro ženy s možností vzdělávání, které jim umožní získat svobodu. Od založení školy po dalších třicet let psala otevřené dopisy ošetrovatelkám a nováčkům, aby jim poradila a vzbudila jejich zájem o toto povolání. Po ukončení kurzu dávala sestrám knihy a zvala je na čaj. Vyškolené sestry byly rozesílány do nemocnic po celé Británii i v zahraničí, kde pracovaly jako ošetrovatelky a současně zakládaly školy podle londýnského vzoru.

Ti, jimž je dopřáno svobodně a zcela osobně sloužit, měli by toto štěstí přijmout jako lidé, kteří tím získávají pokoru. Vždy by měli být pamětlivi toho, že mnozí by chtěli a dovedli jednat jako oni, ale nemohou. Proto každý, kdo má to štěstí a smí přinášet pomoc a dobro, měl by pochopit, že se mu tím dostává velké milosti. Florence Nightingale

Její impulsem byl také sběr a evidence údajů o nemocech a operacích, což byl první krok ke shromažďování informací o zdraví celé populace. Statistiku považovala za nejdůležitější vědu na světě, protože je možné ji aplikovat do všech ostatních oborů, a dnešní zdravotnictví jí může dát jen za pravdu.

Její bohatá publikační činnost ovlivnila zdravotnictví a ošetrovatelství až do dnešních dnů: Zápisky o nemocnicích (1859) definují základní charakteristiky nutné pro dobře fungující nemocnici: vzduch, světlo, dostatečný prostor, oddělené sekce podle typu onemocnění. Poznámky o ošetrovatelství (1860), jsou jedním z jejích nejlepších děl, kterého se prodalo přes milion výtisků po celém světě. Mluví o důležitosti prevence, je určeno sestrám, ale i všem, kdo pečují o nemocné doma. Před-

kládá zde principy ošetrovatelství: svědomité pozorování a vnímavost k pacientovým potřebám. Poznámky byly přeloženy do jedenácti jazyků a vycházejí dodnes.

Florence Nightingalová a její publikace o nemocničním plánování a organizaci hluboce ovlivnily Anglii i celý svět. Byla přesvědčena, že infekce vzniká spontánně ve špinavých a špatně větraných objektech. Byl to sice omyl, přesto však vedl ke zlepšení hygienických poměrů v bydlení i v práci.

Po mnoho let byla upoutána na lůžko, přesto neúnavně pracovala na zlepšení veřejného zdraví. Celkem publikovala dvě stě knih, zpráv a brožur. V roce 1883 obdržela od královny Viktorie jako uznání za svou činnost Královský Červený kříž. Ve stáří pak byla vyznamenána mnoha cenami včetně Řádu za zásluhy (1907), a stala se tak první ženou, která toto vyznamenání získala. Zemřela doma ve věku devadesáti let 13. srpna 1910.

Stala se příkladem pro Anglii, ale i pro celý svět. Sám Jean Henri Dunant, zakladatel

Červeného kříže, potvrdil, že největším příkladem pro něj byla právě Florence.

Sice jsem zakladatelem Červeného kříže a tvůrcem Ženevské konvence, ale o úctu, které se mi dostalo, se dělím s jednou anglickou dámou. To, co mě přimělo jet během války do Itálie na bitevní pole u Solferina a pomáhat, byl ten velký vzor, který nám Florence na Krymu dala.

Na počest jejího narození se slaví dvanáctý květen jako Mezinárodní den ošetřovatelství.

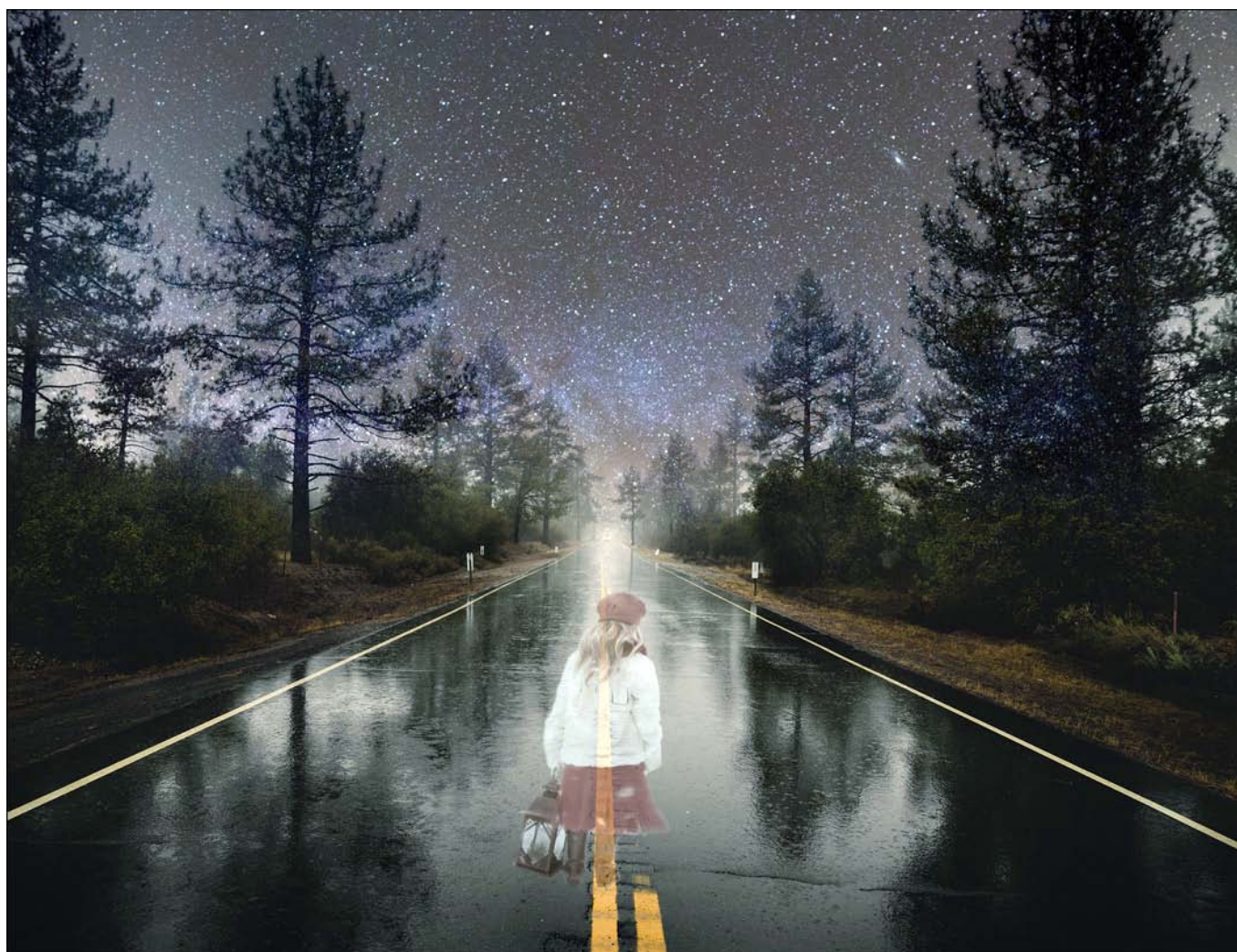
Dáma s lampou je příkladem soucitně pečující a neuvěřitelně vytrvalé ženy. Současně moudré a vzdělané, jež přinesla světlo nejen raněným vojákům, ale dokázala ve své době osvětlit vhodnou cestu k provádění nutných změn, a ovlivnila tak zásadně zdravotní péči devatenáctého, dvacátého i dnešního jednadvacátého století.

Při čtení jejích textů je zřejmé, že nebyla jen ošetřovatelkou, učitelkou, ale že byla i filozofkou: *Jistý moudrý muž kdesi pravil, že ještě nikdo neprovedl nic velkého ani prospěšného, kdo příliš dbal na úsudek světa a hlasy lidí.*

Nežádejte, aby výsledkem dobrých vašich činů byl obdiv světa pravícího: „Jak podivno, to provedla žena!“ ani se nenechávejte zdržovat od dobré věci, slyšíce ze strany jiné: „Nemá to činit, nepřísluší to ženě.“ Dobrá věc má být provedena bez ohledu na to, přísluší-li ženě nebo ne. Věc nestane se proto dobrou, že ji vykonala žena, ani nestane se věc proto špatnou, že ji vykonala žena, ač by byla dobrou, kdyby ji provedl muž.

Ó zanechte rozebírání těchto otázek a kráčejte cestou vedoucí k dobru se srdcem prostým a upřímným.

MUDr. Jana Hastíková

KURZ SROVNÁVACÍ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Tento kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

PROČ JE KURZ UŽITEČNÝ?

- Abychom lépe poznali sebe sama: etické otázky jednotlivce;
- Abychom do svého života vložili hloubku a nadčasovost;
- Abychom pochopili okolnosti, v nichž žijeme: hledání spravedlnosti ve společnosti, soužití mezi lidmi;
- Abychom byli hlavními tvůrci lepší budoucnosti: význam dějin pro pochopení současnosti a toho jak dnes žít a aktivně vytvářet budoucnost.

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející důležité schopnosti člověka inspirovaná probíranými tématy.

TÉMATA KURZU

ČLOVĚK SÁM SE SEBOU - ZÁHADA ŽIVOTA

ČLOVĚK A JEHO PŘIROZENOST

TISÍCILETÁ INDIE

MOUDROST TIBETU

BUDDHISMUS

ČÍNA

EGYPT

ARISTOTELES

NEOPLATONIKOVÉ

ČLOVĚK A SPOLEČNOST - ČLOVĚK A SOUŽITÍ

PLATONSKÁ TRADICE

ŘÍM A OBČANÉ SVĚTA

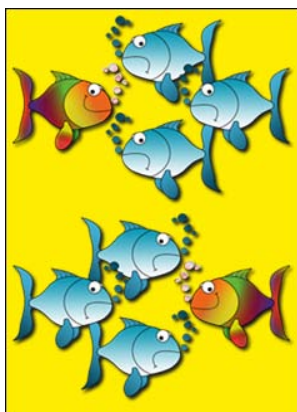
FORMY USPOŘÁDÁNÍ SPOLEČNOSTI

ČLOVĚK V PRŮBĚHU DĚJIN - MÝTUS A DĚJINY

STARODÁVNÉ VĚDY

www.akropolis.cz

FILOZOFIE PRO ŽIVOT

Kurz filozofie a psychologie Východu a Západu

Kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

Utváří opravdový pramen inspirace pro člověka, který si klade velké otázky a čelí osobním a společenským výzvám života.

Je rozdělen do tří základních modulů: první se věnuje poznání o člověku samotném (Kdo jsem?), druhý jeho vztahu k ostatním lidem a schopnosti vzájemného soužití a poslední modul zkoumá stopy jednotlivce i lidstva napříč dějinami (Odkud přicházíme a kam směřujeme?).

KURZ DOBROVOLNICTVÍ

Zlepšit sebe, abychom mohli zlepšit svět

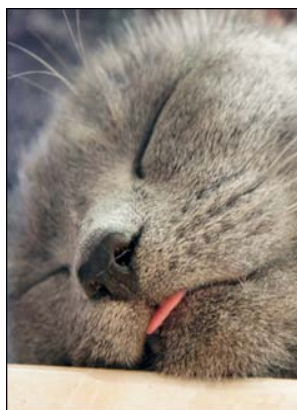
Kurz zahrnuje jak technické dovednosti, tak i filozofická témata týkající se jednotlivce a společnosti: První pomoc a civilní ochrana – Ekologie vnitřní a vnější – Etika a dobrovolnictví – Soužití a práce v týmu – Praktická cvičení z psychologie – Organizace a řízení času – Orientace a práce s mapou – Mimořádné situace.

Celkem 15 bloků přednášek a praktických cvičení po 2 výukových hodinách týdně + 4 praktická cvičení v přírodě.

SNY

Přednáška

Všichni sníme a sny nás provázejí celý život bez ohledu na to, zda si je pamatujeme či nikoli. Někdo jim nepřikládá hlubší význam, a mnozí je naopak berou velmi vážně. V každém případě bylo dokázáno, že člověk, kterému je znemožněno snít, strádá, a že i nepříjemné sny mají svůj význam a smysl. Co se v nás odehrává, když spíme? Je to realita jiné dimenze, v níž se projevuje naše vědomí a reálně zde žijeme, nebo je to pouhá reakce našeho mozku na starosti a zážitky, které nám život přinesl? Co nám o snech říká moderní psychologie a jak je vnímaly staré civilizace a jejich tradiční moudrost? Pojďme poodhalit jejich tajemství a snad lépe porozumíme sami sobě i světu kolem nás.

EKOLOGIE JAKO NAUKA O VZTAZÍCH

Přednáška u příležitosti Dne Země

Ekologie je pojem dnes často používaný a využívaný. Původní význam tohoto slova je „věda zabývající se popisem, analýzou a studiem vztahů mezi organismy, jejich prostředím a mezi nimi navzájem“, což zahrnuje souhrn poznatků z mnoha oblastí. Dnes je to pojem používaný jako synonymum ochrany životního prostředí.

Změny přírodních systémů mají své důvody, protože životaschopný systém nemůže být statický. Rovnováha, která v sobě obsahuje evoluci, je vždy dynamická. A v tomto je obrovské poznání. Můžeme být součástí světa a neškodit více než jiné organismy. Musíme ale lépe poznat své skutečné potřeby. Žít a nechat žít, to je možná ta nejlepší ekologie.

